

John Flanagan

BRATRSTVO

KNIHA SEDMÁ
KALDERA

FANTASY

BRATRSTVO

KNIHA SEDMÁ

KALDERA

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

John Flanagan

Bratrstvo, kniha sedmá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

John Flanagan

BRATRSTVO

KNIHA SEDMÁ

KALDERA

FANTASY

SKANDIE A SOUSEDNÍ ZEMĚ

Mrazivé
moře

Severní
pustiny

ZÁPADNÍ OCEÁN

Greystonský
les

SONDERLAND

SKANDIE

Hallasholm

Východní
step

NEKONEČNÝ
OCEÁN

Bílé moře

Storgilij

TEUTLAND

PIKTA

hrad
Araluen

Úzké
moře

ARALUEN

MAGYARA

ALPINA

GALIKA

HIBERNIE

CELIKA

IBERION

TOSKANO

ASLAVA

NEKONEČNÝ
OCEÁN

Ikbarovy úžiny

Stálé moře

Surožské
moře

Seher

Al Šaba

Tabork

ARIDA

Efesa

Amrašinské pohoří

VYSVĚTLENÍ NÁMOŘNICKÝCH VÝRAZŮ

Protože se v této knize setkáte s plachetními loděmi, říkal jsem si, že by nebylo od věci vysvětlit některé námořnické výrazy, které se v příběhu objeví.

Nemějte strach, nehodlám vás utopit v moři technických podrobností (abych použil vodní přirovnání). Určitě pochopíte, o co jde, i pokud toho o mořeplavbě moc nevíte. Má-li příběh působit realisticky, jisté množství námořnických výrazů je ovšem nezbytné.

Tak jdeme na to – a je celkem jedno, v jakém pořadí to vezmeme.

Příd', přední část lodi

Zád', zadní část lodi

Levobok a pravobok, levá a pravá strana lodi, pokud se díváte směrem k přídí. Pravoboku se říkalo také „kormidelní paluba“ (nebo kormidelní strana). Kormidelní veslo bylo vždy umístěno na pravé straně lodi. Když te-

dy loď vplula do přístavu, zakotvila levou stranou k přístavní hrázi, aby nepoškodila kormidelní veslo. Vstup na loď pro posádku a cestující se nacházel také vždy na levoboku.

Podélné (předozadní) oplachtění, uspořádání plachet, při němž jsou plachty umístěny podél trupu lodi

Trup, tělo lodi

Kýl, páteř lodi

Vaz, dřevěný oblouk vytvářející křivku přídě nebo zádě.

Jsou k němu připojeny všechny boční prvky lodního trupu. Přednímu vazu se říká také **klounovec**, zadnímu vazu **kormovec**.

Klounovcový nájezdník, nejnižší místo přídě, kde se stýká lodní kýl s klounovcem

Kormidelní veslo, veslo sloužící k ovládní směru lodi.

Nachází se na zádi na pravoboku lodi.

Kormidelní páka, rukojeť kormidelního vesla

Plovoucí kotva, zařízení sloužící ke zpomalení pohybu lodi unášené větrem. Často se jedná o plátěný plovák – podlouhlý plátěný kužel, který je na jednom konci uzavřený a na druhém otevřený – nebo dva trámy svázané do kříže. Plovoucí kotva se vyvěsí z přídě a vzniklý odpor zpomalí pohyb lodi po hladině.

Stěžeň, sloup, na který se zavěšují plachty

Ráhno, dřevěná tyč, která se vytahuje na stěžeň a nese plachtu

Štítnice, část lodního boku vyčnívající nad palubu

Okrajník, horní okraj štítnice

Palubní odtoky, otvory ve štítnici, jejichž úkolem je odvádět vodu, která se dostane na palubu

Ovíjecí kolíky, dřevěné kolíky sloužící k upevnění lana

Vidlice, úchyt pro veslo

Vějička, dlouhý praporek, který ukazuje směr větru

Křížování (plavba na přední vítr), technika plavby, při které měníte směr ze strany na stranu a plujete proti větru. Pokud vane vítr ze severu a vy chcete plout na severovýchod, obrátíte loď na severovýchod a budete pokračovat v plavbě tímto směrem. Pokud však vane vítr ze severu a vy chcete plout přímo na sever, musíte provést řadu krátkých obrátů, kličkovat ze strany na stranu a pomalu postupovat k severu. Těto technice se říká také **stoupání** proti větru.

Obracení přes zád', technika změny směru. Když loď křížuje, obrací se proti větru, aby změnila směr. Když se obrací přes zád', otáčí se po větru, pohybuje se po mnohem širším oblouku a do plachet se jí opírá vítr, který ji při obratu pohání. Pro vlčí lodě to byl bezpečnější způsob změny směru.

Na boční vítr, technika plavby, při které vane vítr z boku lodi

Na zadní vítr, technika plavby, při které vane vítr od zádi

Podkasání plachty, svinutí části plachty a její upevnění k ráhnu, aby se zmenšila její plocha. Provádí se za silného větru, aby se předešlo poškození stěžně a plachty.

Seřízení plachty, upravení plachty do co nejvýhodnějšího úhlu

Zdvihací lano, provaz, pomocí něhož se vytahuje ráhno na stěžeň

Stěh, silné lano, které zajišťuje stěžeň. Přední a zadní stěh jsou silná lana vedoucí od vrcholu stěžně k přídi a zádi.

Stěžňová lana, silná lana, která jsou natažená z vrcholu stěžně k boku lodi a zajišťují stěžeň

Plachetní lana, provazy, které se používají k seřizování plachty, jejímu vytahování, spouštění a natáčení podle síly a směru větru. V případě nouze může být vydán rozkaz „spustit plachetní lana“. Plachetní lana se uvolní, plachta se spustí a loď zastaví.

Takeláž, všechny stěžně, plachty, ráhna a lana sloužící k ovládní lodi

Kurs, směr plavby

Snos, odchýlení lodi od směru plavby kvůli větru nebo proudu

Závětrí lodi, opačná strana lodi než ta, do které se opírá vítr

Návětrné pobřeží, pobřeží nacházející se po větru od lodi. Vítr k tomuto pobřeží zanáší loď – pro plachetnici je to nebezpečná situace.

Kontra, záběr veslem nebo pádlem proti běžnému směru plavby

Kloun, zbraň v podobě mohutného hrotu na přídi pod čarou ponoru

Teď už znáte všechny námořnické výrazy, které budete potřebovat. Vítejte na palubě světa *Bratrstva!*

John Flanagan

ČÁST PRVNÍ

TVÁŘ Z MINULOSTI

KAPITOLA PRVNÍ

Mohutný muž se rozehnal na Stiga. Ruce měl roztažené, jako by ho chtěl obejmout, a prsty nakrčené, připravené popadnout ho. Byl vyšší než Stig a možná o dvacet kilo těžší. Hrudník i celou horní část těla měl velmi svalnatou.

Stig viděl jemný lesk oleje, který soupeři pokrýval paže, a hlavou mu blesklo, že tohle není zrovna v duchu férové soutěže.

Zpevnil se a jejich těla se srazila s hlasitým PLESK, jak maso narazilo na maso. Pokud útočník doufal, že Stigovi tou ranou vyrazí dech, pak mu jeho záměr nevyšel. Mladý bojovník napjal svaly a připravil se na náraz. Ustoupil o půl kroku, ale jinak zůstal na nohou.

Nech ho přijít k sobě, radil mu předtím Thorn. Ať ukáže, co umí, než se do něj pustíš.

To, co uměl, nebylo nic obratného ani nečekaného. Se-vřel Stiga v pase v nemotorném medvědím objetí a začal se zaklánět. Pokoušel se Stiga zvednout ze země, aby mu

mohl lépe zmáčknot ledviny a plíce, zatímco Stig by mu bezmocně visel v náručí.

Ale Stig nechtěl být bezmocný – navíc viděl toho muže použít stejnou taktiku i v předchozím zápase. Když Stig cítil, jak ho muž svírá a tiskne k sobě, vrazil mu pravou ruku s otevřenou dlaní pod bradu, zpevnil loket v pravém úhlu a podepřel si pravou paži levou rukou. Paže tak vytvořila pevnou, nepoddajnou překážku, která bránila mužovým pokusům zvednout Stiga nad písek arény. Dokud Stig dokáže udržet svou pravici takto zaklesnutou, bude se muž snažit zvednout ze země společně se svým protivníkem i sám sebe.

Větší muž hekal námahou a snažil se odtáhnout bradu od Stigovy dlaně, ale Stig udržoval tlak a jeho protivník byl v patové situaci. Čím usilovněji se pokoušel Stiga zvednout, tím víc se vyčerpával. Chyběla mu ale představitivost nebo rychlost myšlení, aby mohl změnit taktiku. Tenhle chvat se mu předtím vždycky vyplatil. Takže by se měl vyplatit i teď.

Jenže jeho protivníci v předchozích zápasech nebyli na drtivé sevření a zdvižení ze země připraveni. A i kdyby byli, nenašli na ně žádný účinný protichvat.

Muž se snažil sebrat sílu na poslední, nadlidský pokus zvednout svého jako skála pevného protivníka ze země. Přitom nevyhnutelně uvolnil sílu svého medvědího objetí, počítal, že ho brzy obnoví s ještě větší silou. Ale Stig to chvilkové uvolnění tlaku ucítil. Vlastně ho i čekal. Jakmile stisk kolem jeho pasu zeslábl, stáhl dlaň z protivníkovy brady a otočil se v jeho sevření tak, aby k němu stál zády. Vrazil mu zadek do spodní části trupu, aby získal trochu prostoru, a cítil, že stisk povolil ještě o něco víc. Pak sebou hodil dozadu a společně s protivníkem spadli do pís-

ku, Stig byl nahoře. Síla pádu vyrazila většímu muži dech v jednom hlasitém heknutí.

Mužovo sevření se uvolnilo, jak se snažil popadnout dech, a Stig se od něj rychle odkutálel a vyskočil na nohy. Přikrčil se s rukama před sebou a s ohnutými pažemi v klasickém zápasnickém postoji.

Chvilku uvažoval, že na muže skočí a srazí ho na lopatky. Viděl ale, že na to ještě není ten správný čas. V těchto zápasech šlo o to, kdo koho položí na lopatky jako první, a Stig věděl, že si musí svůj manévr přesně načasovat, aby byl úspěšný. Pokud by se o něj pokusil moc brzy, riskoval by, že ho těžší muž ze sebe shodí a položí naopak na lopatky on jeho. Stig ho musel ještě pořádně unavit, než se mohl pustit do souboje na zemi.

Druhý muž se pomalu zvedl na nohy a ostražitě Stiga sledoval. Tenhle zápas se zatím vůbec nevyvíjel tak, jak to měl v plánu. Mladší, štíhlejší muž byl v podstatě nezraněný. Snadno odolal jeho nejúčinnějšímu chvatu a pak ho srazil do písku takovou silou, že mu skoro praskla žebra.

Pár vteřin jen stáli proti sobě. Potom, jako by na domluvený signál, se na sebe vrhli. Stig pevně popadl muže v ramenou za košili a silně do něj strčil. Soupeř mu chtěl instinktivně postrčení vrátit, ale v tu chvíli před ním Stig ustoupil, udělal krok dozadu levou nohou a stáhl muže s sebou. Při stejném pohybu zvedl pravou nohu k mužovu břichu a svalil se naznak. Soupeř šel za ním tažen silou svého pohybu. Stig se nahrbil, lehce dopadl do písku, rukama pořád držel muže za košili a nohu s pokrčeným kolenem měl zaklesnutou v mužově břiše.

Na zemi Stig narovnal pravou nohu v koleni jedním plynulým pohybem a vykopl i levou nohu, aby soupeře

snáze zvedl nad sebe do vzduchu. Zároveň ale stále držel soka za košili, takže když ho nohama zvedal obloukem nad hlavu, rukama bránil horní části soupeřova těla v pohybu. Až v poslední chvíli držení uvolnil a poslal muže prudce do vzduchu. Ten ho přelétl a ztěžka dopadl na záda. Opět se ozvalo hlasité *uffff* prudce vyraženého vzduchu a dech, který soupeř nedávno nabral, byl znovu pryč.

Stig se přetočil na ruce a kolena jako kočka a vyskočil na nohy. Tentokrát si uvědomil, že druhý muž má opravdu vyražený dech po dvou těžkých pádech v rychlém sledu. Soupeř sípal, jak se snažil nabrat do plic vzduch, ale než se mu vůbec podařilo nadechnout, Stig na něj skočil a přirazil mu trup k zemi. Rozhodčí zápasu, který to celé zaujatě sledoval, padl na všechny čtyři, aby zkontroloval mužovy lopatky. Když viděl, že leží pevně v písku, dvakrát rychle udeřil dlaní do země.

„Raz! Dva! Je na lopatkách!“ vykřikl.

Stig se stáhl, klekl si na kolena, zvedl se a pak se shýbl, aby soupeři podal ruku.

„Smůla, Orene,“ řekl, když se druhý muž stavěl na nohy a ztěžka dýchal.

Oren smutně zavrtěl hlavou. „Žádná smůla,“ řekl. „Byls na mě moc rychlý. Moc rychlý a moc chytrý.“

Stig pokrčil rameny. „Tím chytrým si nejsem tak jistý.“

Oren si hřbetem ruky otřel z tváře písek. „Porazils mě, čestně a férově,“ uznal, ale nezněl příliš nadšeně. „Takže se dostáváš do vedení, že?“

Utkali se spolu v rámci každoročního soupeření v řadě fyzických soubojů o titul Maktiga, neboli Mocného. Ještě zbývaly dvě disciplíny – závod v běhu na dva a půl míle, v němž byl Stig za favorita, a pak ve stínovém sou-

boji, kde mu přisuzovali první či druhé místo, podle toho, u kterého sázkaře jste vsadili své peníze. Popravdě ale nikdo nečekal, že by Stig vyhrál finálový souboj v zápase. Oren byl větší, těžší a silnější než on. Nečekaný úspěch udělal ze Stiga hlavního kandidáta na celkové vítězství. Kdyby vyhrál závod, jak každý čekal, na výsledku stínového souboje už by nezáleželo. Bylo téměř jisté, že se v této disciplíně umístí druhý nebo třetí a to by mu stačilo k udržení vedení.

„To asi ano,“ souhlasil Stig.

Oren několikrát pokýval hlavou. „No, tak hodně štěstí. Abych pak mohl říct, že mě porazil vítěz. To by bylo aspoň něco.“

Zvedl ruku na rozloučenou a otočil se k odchodu. Přitom se lehce hrbil, jak se na každém kroku ozývaly pohmožděné a namožené svaly na zádech.

Stig ucítil ruku na rameni, otočil se a uviděl usmívající se tvář Hala, svého nejlepšího přítele a velitele bratrstva.

„Dobrá práce,“ ocenil ho Hal.

Stig se usmál. Věděl, jak je důležité, že přes všechna očekávání vyhrál i v zápase.

„Ale, to nic nebylo,“ řekl lehce, a pak, když uviděl za Halovým ramenem Thornovu zarostlou tvář, zvažněl.

„Díky za ten tip, abych mu dal dlaň pod bradu, Thorn,“ řekl. „To ho opravdu překvapilo.“

Thorn pokrčil rameny. „Ale nemělo by. Používal to medvědí objetí při každém zápase. Mohl vědět, že si na něj někdo najde protichvat.“

„Ale nikdo jiný ho nenašel. Takže ještě jednou děkuju.“

Thorn přijal dík pokývnutím. „To přehození v závěru bylo skvěle provedené,“ pochválil Stiga. „Cvičil ho, vid?“

Hal s odpovědí předběhl svého kamaráda a pravou rukou si třel záda. „To rozhodně cvičil,“ řekl procítěným hlasem. „Házel se mnou po celé louce za máminým domem. Mám tělo samou modřinu.“

Thorn překvapeně zabručel. „Opravdu?“ řekl. „Nevídel jsem vás.“

Stig zvedl kazajku a přehodil si ji kolem ramen. Když soutěž skončila a stíny se dloužily, pronikl do vzduchu chlad.

„Cvičili jsme ho v noci,“ řekl. „Myslel jsem, že by nebylo dobré, aby o něm lidé věděli dopředu.“

Thorn se poškrábal na nose a podíval se na mladého zápasníka s novým respektem.

„To bylo chytré. Zdá se, že se učíš, že Maktig není jen ten nejsilnější a nejrychlejší. Roli tady hraje i mozek.“

Stig se po těch slovech zatvářil ostýchavě. „No, byl to spíš Halův nápad než můj.“

Thorn se usmál. „To sedí,“ řekl. Pak poplácal Stiga po rameni. „Být Maktig také znamená mít chytré přátele.“ Všichni se rozesmáli a vydali se k plotu, který ohraničoval zápasnickou plochu.

„Tak,“ řekl Hal. „Asi bych měl zajít na pláž a sdělit posádce tu dobrou zprávu.“

„Oni se nechtěli dívat?“ zeptal se Stig s úsměvem. „Mysleli si, že prohrají, co?“ Když už vyhrál, mohl se usmívat.

Hal trochu rozpačitě zaváhal. „O to nejde. Mají práci. *Volavka* potřebuje novou barvu tam, kam do nás minulý týden narazil ten rybářský člun. Tak mě napadlo, že bychom rovnou mohli přetříit celý trup.“

„Ale kromě toho si stejně mysleli, že prohrají, vid?“ trval na svém Stig.

Hal se trochu usmál. „Ano. Mysleli. Ale budou rádi, až uslyší, že se spletli.“

„Přijdete potom ke mně domů?“ ptal se Stig. „Měli bychom to oslavit.“

Hal zklamaně pokrčil rameny. „Oslavíme to zítra. Musím dnes večer zajít do Cechu navigátorů. Chtějí se mnou mluvit o naší poslední plavbě.“

Stigovo nadšení povadlo. „Neměl bych jít taky? Konec konců, jsem tvůj první důstojník.“ Hal už ale vrtěl hlavou.

„Lepší, když u toho nebudeš,“ řekl. „Až to začne být ošklivé, nechci, abys v tom lítal se mnou.“

„Ošklivé? Proč by to mělo být ošklivé?“ ptal se Stig.

Hal neurčitě rozhodil rukama. „V cechu jsou trochu natvrdlé mozky. Mají dojem, že jsem si měl při plavbě vést lepší záznamy. Nebo aspoň nějaké záznamy, když už je o nich řeč,“ dodal. Řekl to s úsměvem, ale Stig si všiml, že až do očí se ten úsměv nedostal.

„Netrap se tím, Stigu,“ vložil se do toho Thorn. „Půjdu s Halem a těm páprdům to vysvětlím.“ Zamával těžkým hákem z leštěného dřeva na konci své pravé paže. „Rozbiju pár hlav, když bude třeba.“

Hal položil Thornovi ruku na předloktí a sklonil jeho hrozivý hák. „Jsem si jistý, že to třeba nebude.“

„Škoda,“ zavrčel Thorn.

KAPITOLA DRUHÁ

Volavka byla vytažená na písek pláže vedle hlavního přístavu. Posádka ji za přílivu dostala na pláž po kládách a pak ji za odlivu nechala stát mimo dosah vody. Na každé straně byla loď podepřená trámy, aby stála rovně.

Minulý týden kotvila u mola na svém obvyklém vyhrazeném místě, u zádi *Větrného vlka* oberjarla Eraka, když se jednomu rybářskému člunu vytrhla kotva a začal ho unášet proud. Příď člunu pod úhlem narazila do *Volavčina* pravoboku a zlomila a vtlačila dovnitř dvě vrchní prkna v délce asi deseti stop.

Arndt, majitel člunu, se zhrzil při pohledu na to, jakou škodu jeho plavidlo napáchalo na pěkné malé lodi, a pokorně se omlouval. Hal, když ho přešla první zlost, nad tím mávl rukou a omluvu přijal. Věděl, že takové věci se stávají, když je špatné počasí. Nedalo se očekávat, že kotvy budou stoprocentně účinné. Mohly se na dně pohnout, lodí se mohl zmocnit proud, a ty pak narazily do jiných plavidel.

Poškození bylo povrchní a zlomená prkna vysoko nad čárou ponoru.

Arndt se nabídl, že zaplatí za škody na menší lodi. „Vezměte ji do Andersova doku,“ řekl. „Zaplatím účet za opravu.“

Ale Hal zavrtěl hlavou. „Opravím si ji sám,“ řekl. „Můžete zaplatit materiál.“

Byl vynikající loďař. Vlastně si v podstatě celou *Volavku* postavil sám, přestavěl ji z poloviny hotové vlčí lodě, která se stavěla pro vysloužilého nájezdníka, jehož ale nečekaně skolil infarkt. Hal sice respektoval Andersovu řemeslnou zručnost, svou drahocennou loď ale nechtěl svěřit nikomu. Proto tedy vyřízl poškozenou část a do trupu umístil dvě nová prkna. Rýha, kde se staré dřevo setkávalo s novým, byla tak nepatrná, že by pozorovatel musel trup opravdu pečlivě zkoumat, aby to místo našel. A když se pak opravené místo vyhladí, natře a zatmelí, bude v podstatě neviditelné. Využil také příležitosti k natření celého trupu novou barvou, o čemž stejně uvažoval už celé týdny. *Volavka* v uplynulém roce podnikla hodně náročných plaveb a vítr, sůl a slunce oloupaly z lodě celé kusy nátěru. Rozhodl se nahradit světle modrou barvu tmavě zeleným mořským odstínem.

„Zelená bude lepší, když budeme chtít plout někam, kde nechceme být moc vidět,“ řekl Stigovi a jeho první důstojník souhlasně kývl. Několik takových plaveb už spolu za ta léta zažili.

Stig byl zaměstnaný přípravou na soutěž o Maktiga a Hal slíbil, že mu s ní rád pomůže. Proto mladý skirl svolal zbytek posádky a svěřil práci s natíráním jim. Ingvar, Edvin, Jesper a Stefan všichni přišli a začali s natíráním.

Loď si vytáhli na pláž, aby mohli seškrábat vilejše a další mořské tvory z kýlu pod hladinou ponoru.

Lydia také přiložila ruku k dílu. Ujala se úkolu dodělat jemnější detaily na lodi a vyzdobila veslařské vidlice, kormidelní páku a hlavní trámec na přídi i na zádi ornamenty. Vymalovala je plátkovým zlatem a Hal se nad takovou výstřednosti potají ošival. Věděl ale, že Lydia chce pomoci, a tak neřekl ani slovo.

„Konec konců,“ sdělila mu, „platí to Arndt, tak ať za nás taky něco utratí.“

Když skončila, musel Hal uznat, že výsledek je velmi pěkný. A také zjistil, že to plátkové zlato platila sama. Bylo to gesto, které chtěla udělat – vůči němu i bratrstvu – a Hal ho s úctou přijal.

Práce už byla skoro hotová, a tak se Hal zastavil několik kroků od loď, aby si prohlédl celkový dojem. *Mořská zelená byla moudrou volbou*, pomyslel si. Vypadala na *Volavce* dobře, a když ji teď viděl, uvědomil si, jak omšele předtím loď působila. Kromě toho, že barva vypadala dobře, měla ještě jeden, důležitější účel. Přimhouřil oči a snažil se představit si, jak bude loď vypadat za tmavé, bezměsíčné noci. *Bude v podstatě neviditelná*, pomyslel si, *tahle barva splyne s šedozeleným odstínem samotného moře*.

Někdo by si mohl myslet, že černý nátěr by byl účelnější. Ale Hal, krom toho že se odmítal plavit na černé lodi, věděl, že černý trup by vypadal jako pevná masa a byl by proti světlejším barvám moře dobře vidět.

Jesper vzhlédl od práce, když se Hal s Thornem blížili. Otřel si barvu ze štětce, narovnal se ze svého shrbeného postoje pod kýlem a křikl na ně: „Hale! Thorne! Jak dopadl Stig?“

Když zavolal, přestali natírat i ostatní a otočili se ke dvěma mužům přicházejícím po pláži. V odpověď na otázku spojil Hal ruce a zvedl je nad hlavou ve vítězném gestu. Posádka chvíličkou mlčela, a pak propukla v jásot.

„Vyhrál?“ ptal se Edvin s nedůvěrou v hlase. „Porazil toho přerostlého habána Orena?“

„Porazil ho s přehledem,“ potvrdil Hal se širokým úsměvem, když přišel blíž, aby nemusel tak křičet.

„Jak se mu to povedlo?“ ptal se Ingvar, a celá posádka se nahrnula kolem svého skirla a bojového velitele, aby si o zápase poslechla všechny podrobnosti. Když Hal mluvil o Stigově chvatu proti medvědímu objetí, s pravou rukou pevně zapřenou o Orenovu bradu, Stefan uznale zabručel.

„Kdo ho ten trik naučil?“ zeptal se. Všichni Orena v uplynulých týdnech soutěže viděli, a jeho medvědí objetí vypadalo jako v podstatě neporazitelná taktika.

„Kdo myslíš?“ odpověděl Hal s úsměvem a palcem ukázal na rozčuchaného starého mořského vlka vedle sebe. Všichni začali Thornu vychvalovat, jeden přes druhého. Nikoho z nich to vlastně ani moc nepřekvapilo. Thorn byl v mladších letech Maktigem tři roky po sobě a takový výkon se nepovedl nikomu předtím a nikomu potom.

„A co Ulf a Wulf?“ zeptal se Jesper s úsměvem. Při zmínce o dvojčatech se úsměvy objevily i na tvářích ostatních z posádky.

„Ještě jsem nic neslyšel,“ odvětil Hal. „Ale řekl bych, že dnešní výsledek bude stejný jako všechny předchozí.“

Uchazeče o titul Maktiga nominovali jejich skirlové či velitelé bratrstev. Nominace se zakládaly na proka-

zatelných schopnostech v boji. Každou nominaci posuzovala porota, a pokud usoudila, že nominovaný má dostatečné předpoklady k získání titulu, byl schválen jako soutěžící.

K titulu Maktiga ale vedla ještě jiná cesta. Každý muž se mohl nominovat tak, že soutěžil v kvalifikační řadě soubojů s dalšími uchazeči. Účastníci kvalifikace soutěžili ve stejných dovednostech jako ti v hlavní soutěži – v běhu na dlouhou trať, sprintu na krátkou vzdálenost, ve stínovém souboji mečem či sekerou, v hodu oštěpem, zápase a hodu sekerou. Na konci této kvalifikační soutěže mohl vítěz – pokud porotci usoudili, že projevils výjimečné schopnosti – vyzvat vítěze hlavní soutěže k souboji v těchto disciplínách. Nestávalo se často, že by kvalifikantovi takovou výzvu dovolili. Bylo ještě vzácnější, aby se mu pak povedlo celou soutěž vyhrát, ale i to už se stalo.

Ulf a Wulf se přihlásili právě do této kvalifikace – totiž, Ulf se nominoval jako první a Wulf ho okamžitě napodobil.

„Pokud to chce zkusit on, tak to zkusím i já,“ prohlásil Wulf. „Nakonec, jsme si rovni ve všech věcech – až na to, že já jsem trochu rovnější než on.“

A v tom spočíval problém porotců a pořadatelů. Dvojčata byla stejně schopná ve všech fyzických činnostech. To znamenalo, že když se utkala spolu, výsledek byl vždycky nerozhodný.

I v disciplíně, jakou byl stínový souboj, bojovala dvojčata až do vyčerpání. Měla onu prazvláštní schopnost, jakou jednovaječná dvojčata často mívají – věděla, co si myslí to druhé a co chce udělat. Když tedy Ulf a Wulf bojovali proti sobě, jeden vždycky věděl, co chce jeho sourozenec udělat, a měl připravenou účinnou obranu.

Když soutěžili proti ostatním kvalifikantům, byli mnohem schopnější a všechny je vyřadili v rychlém sledu. Ale k rozčarování porotců jejich soutěže se ani jednomu nedařilo porazit své dvojče.

Už vybojovali dva stínové souboje s tupými meči a dřevěnými štíty, a oba vyústily v nerozhodný a vyčerpaný konec, po hodinách švihání, sekání, nastavování štítu a uhýbání. Právě teď byli uprostřed třetího, snad už rozhodujícího souboje. Pokud by z něj nevzešel vítěz, soutěž by pokračovala o dva dny později a celá posádka měla v plánu jít se podívat. Fascinovalo je podivné pouto mezi dvojčaty. Ulf a Wulf se dokázali celé dny spolu dohadovat o nesmyslných maličkostech. Hádali se, že černá je bílá a den je noc. Pokud ale někdo jiný vyvolal spor s jedním z nich, dvojčata vždy držela při sobě.

Ostatní Volavky teď chtěly vědět, zda jejich souboj skončí jednoznačným výsledkem. Většina o tom pochybovala – ale Jesper, jak už měl ve zvyku, začal přijímat sázky.

„Čas!“ zvolal nejstarší porotce a oba bratři o krok ustoupili. Hrudníky se jim dmuly námahou od úderů a jejich odrážení, výpadů a bránění, útoků a naznačovaných útoků. Dlouhé dřevěné meče jako by vážily jednou tolik než na začátku před čtyřiceti minutami. Štíty jim visely na pažích jako kamenné desky.

Zírali jeden na druhého, zatímco tři porotci se radili.

„Dávám osm bodů Wulfovi,“ řekl jeden porotce.

Per, nejstarší porotce, ho přerušil. „To je který?“ Dvojčata vypadala jedno jako druhé.

Woten, porotce, který promluvil jako první, ukázal na červený šátek kolem Wulfova pasu. „Červený,“ odpověděl krátce.

Per se zamračil. „Určitě?“

Jeho kolega pokrčil rameny. „Na jméně vlastně nezáleží, protože Luda –“ ukázal prstem na třetího porotce „– hlasuje pro toho modrého.“ Když Luda přikývl a potvrdil, že nebodovali stejného bojovníka, pokračoval. „Dva zásahy do paží, tři do těla, tři do nohou.“

Wulf se vítězně zubil na svého bratra.

Per se podíval na druhého porotce, který se nešťastně mračil.

„Ehm... totěž tu mám pro Ulfa – modrého bojovníka,“ řekl Luda.

Wulfův úsměv pohasl a začal se na bratra mračit. Ulf odevzdaně pokrčil rameny. Viděl, jak se bratr už těšil, že vyhrál, takže další remíza byla pro Ulfa skoro stejně sladká jako vítězství.

Nejstarší porotce tiše zasténal. Takhle už se to táhlo celé dva týdny a nebyli zatím ani o kousek blíž k určení vítěze.

„Můžeme naplánovat další zápas,“ radil druhý porotce. „Třeba se konečně dočkáme vítěze.“

Ale nejstarší porotce se zamračil nejprve na něj a pak i na oba soutěžící. „Proč by to mělo dopadnout jinak? Bojovali už třikrát se stejným výsledkem.“

Woten unaveně přikývl. „Tak ať si o to stříhnou berg-blad-trasa,“ zabručel.

Chvilku bylo ticho, a pak Per zamýšleně odpověděl: „A proč ne?“

Woten rychle udělal zamítavé gesto. „Dělal jsem si leg-raci,“ protestoval.

Druhý porotce zvedl ruku, aby ho umlčel. „Není to tak špatný nápad,“ řekl. „Přiznejme si to, oba jsou stejně dobří. Když je necháme proti sobě dál bojovat, rozhodnutí se stejně nedočkáme. Ať si stříhnou berg-blad-trasa. Tak aspoň získáme vyzyvatele Maktiga. Protože jsou oba stejně schopní, je jedno, který z nich to bude.“

Všichni tři porotci se na sebe podívali. Per se tvářil nejistě.

„Vážně můžeme rozhodnout soutěž o vyzyvatele Maktiga dětskou hrou?“ zeptal se pochybovačně.

„Proč ne?“ zamumlal Luda. „Aspoň budeme ušetření dalšího nerozhodného souboje těchto dvou.“

„Kromě toho, berg-blad-trasa je tradiční hra Skandijců,“ dodal Woten. „Je součástí naší kultury celá staletí.“

Ani on sám nezněl moc přesvědčeně. Ale všichni tři muži pomalu přikývli. Pak nejstarší porotce pokynul Ulfovi a Wulfovi, aby přistoupili. Dvojčata odložila cvičné meče a šitíy a přešla k porotcům.

„Znáte berg-blad-trasa?“ zeptal se jich nejstarší porotce.

Dvojčata se na sebe podívala a pak Ulf odpověděl.

„Myslíte kámen-nůžky-papír?“ ujistil se, a porotce přikývl. To byl název staré hry v obecné řeči. Ulf se sebejistě usmál. „Znám ji. Nikdy mě v ní nikdo neporazil.“

Nejstarší porotce se spokojeně usmál. Zdálo se, že našli způsob, jak rozhodnout o vítězi. Zároveň ho napadlo, že by bylo lepší, kdyby se o tom nedozvěděli ostatní lidé.

„Ani mě ne,“ honem řekl Wulf. To mělo porotce varovat. Ale byli tak odhodlaní prolomit patovou situaci, že nezhodnotili význam těchto dvou prohlášení.

„Výborně, znovu se tedy sejdeme zítra odpoledne o čtvrté hodině na překážkové dráze.“ Překážková dráha,

kde trénovali soutěžící z bratrstev, byla v tuhle část roku většinou nevyužívaná, protože nebyla součástí soutěže o Maktiga. Bylo by to dostatečně odlehlé místo pro toto dost nezvyklé utkání, na kterém se porotci právě dohodli. Když se oba soutěžící obrátili k odchodu, Per je zastavil. „Nikommu o tom neříkejte. Je to jasné?“

„Jasně,“ přikývl Wulf.

„Jasně jako křišťál,“ potvrdil Ulf.

KAPITOLA TŘETÍ

V ýkonná rada Cechu navigátorů se setkávala v malém přístavku k velké síni oberjarla Eraka.

Všichni muži v ní byli starší než Hal, kterého do cechu přijali teprve před dvěma lety a byl nejmladším členem. Erak, coby oberjarl a uznávaný mořeplavec, byl přítomen jako host.

Šest členů rady sedělo kolem obdélníkového borovicového stolu, tři z každé strany a Erak v čele. Na druhé straně stolu naproti Erakovi byla prázdná židle pro Hala. Radní vzhledli, když Thorn otevřel dveře – nijak jemně – a vpustil Hala dovnitř. Jeden z radních, Gerdt Smolensson, se zamračil, když uviděl zarostlého, jednorukého válečníka, který se postavil za Halovu židli.

„Nejsi členem cechu, Thorne. Co tady děláš?“

Thorn na muže několik vteřin hleděl. Čekal, že pokud se objeví potíže, příčinou bude právě tento muž. Gerdt byl známý svou nadutostí a svému postavení v radě cechu přikládal přemrštěnou důležitost.

„Jsem tady jen jako pozorovatel, kvůli Halovi, abych se přesvědčil, že se s mým přítelem zachází poctivě a s úctou, jaká každému členu cechu náleží,“ odpověděl.

„Tady nemáš žádnou pravomoc. Vůbec nemáš právo tady být,“ protestoval Gerdt nenávislným tónem.

Thorn na něj upřel oči. „Jako bývalý trojnásobný Maktig si to právo nárokují,“ řekl nevzrušeným hlasem. A pak dodal: „Nárokují si ho třikrát, pokud je to třeba.“

Tím všechny námitky umlčel. Titul Maktiga měl mezi Skandijci velkou autoritu a prestiž. Maktig měl u skandijského soudu právo promluvit ve prospěch kteréhokoli obžalovaného občana a jeho názor měl vždy velkou váhu.

Gerdt se ale nepřestal rozčilovat. Už zapomněl na to, co Thorn dokázal, jako většina lidí. V nedávných letech, po tom, co přišel o pravou ruku, se z Thornova stala zpustlá, opilá troska – dokud se nespojil s bratrstvem Volavek a dokud ho Halova matka Karin nepřiměla, aby se změnil.

„Tohle není soud,“ řekl Gerdt. „Tady žádná zvláštní práva nemáš. Tohle je uzavřené jednání rady Cechu navigátorů.“

„Uzavřené?“ opáčil Thorn a pozvedl jedno obočí. „Děje se tu snad něco tajného a nekalého? Proč byste potřebovali uzavřené jednání?“

„Thorne...“ začal Hal. Měl obavy, že mu přítelův útočný tón přitíží.

Ale Thorn zvedl levici a umlčel jeho protesty. „Ne, Hale. Zajímalo by mě, co tím Gerdt myslí. Co má v plánu, že je potřeba to utajit? Proč nemůže být bývalý Maktig – *trojnásobný* Maktig – přítomen, aby přihlížel

a poskytl radu? Mají tihle muže v plánu něco nečestného?“

Přešel pohledem všechny muže usazené u stolu. Klopili zraky, aby se vyhnuli jeho očím. Všichni, kromě Eraka, jehož ostře řezanými rysy probleskl slabý úsměv a souhlasně na Thornu kývl.

Než stačil Gerdt odpovědět, promluvil oberjarl tónem, který nepřipouštěl námitky. „Názor Maktiga je ceněn a respektován u soudu, u každého právního jednání mnohem vážnějšího, než je pouhá schůze rady. Nevidím důvod, proč by rada neměla Thornovi umožnit totéž.“

„Ale...“ začal Gerdt a zrudl v obličeji. Jen hloupý nebo statečný člověk by se snažil dál pokračovat v protestech, když oberjarl učinil tak jasné a konečné rozhodnutí. Erak praštil velkou rukou do desky stolu, až se celý stůl roztrásl a rána se rozlehla po místnosti.

„Thorn zůstane!“ zařval Erak. Gerdt i ostatní radní se příkrčili na svých židlích a Erak pokračoval klidnějším, ale stejně rozhodným hlasem. „Tak do práce.“

Následovalo několik vteřin zmateného ticha, zatímco se radní vrtěli na židlích a listovali v poznámkách. Nakonec si jeden z radních, Paavo Nilsson, odkašlal.

„Tak já tedy začnu, ne?“ zeptal se smířlivějším tónem. Podíval se úkosem na Gerdta, který si právě všiml, že Erakova obrovská válečná sekera se opírá o zeď na dosah jeho ruky.

Gerdt přikývl a druhý radní pokračoval: „Hale Mikkelsonne, když ses stal členem, souhlasil jsi, že se budeš řídit pravidly a zákony cechu, je to tak?“

„Ano.“

„Jedním z těchto pravidel je, že všichni členové by se měli podělit s ostatními o nové navigační informace?“

Hal chtěl opět souhlasit, ale Thorn mu položil svůj dřevěný hák na předloktí a umlčel ho. Příjemným, nenuceným tónem řekl: „To není pravidlo ani zákon. Je to zvyk.“

„Tak ale sbíráme své znalosti o světě a obohacujeme naši mořeplaveckou tradici,“ vyštěkl Gerdt, jemuž se vrátila sebejistota, když Erak mlčel.

Thorn se na něj podíval jako na nepříjemný hmyz. „Opakuju. Není to zákon cechu, je to zvyk.“

„Je to nepsaný zákon!“

Thorn se naklonil nad stůl a opřel se o leštěný dřevěný hák na konci své pravé paže. „Pokud je nepsaný, pak to není zákon!“ odpověděl klidně. „Jinak bych se mohl odvolat na nepsaný zákon, který mi dovoluje praštit tě hákem, když se chováš jako neotesanec a tyran.“

„Ale no tak, Thorne,“ pokáral ho Erak. „Není třeba vyhrožovat násilím.“ Chvilku počkal, až Thorn ustoupí o krok zpět na své místo za Halem. „Nicméně, Gerdte, má pravdu. Není žádný zákon, který by Halovi nařizoval dělit se o mořeplavecké objevy s cechem.“

„Je to ale zvyk,“ přidal se ke Gerdtovi Keldt Horgason. Ostatní tři členové rady pokrčili rameny nebo jinak naznačili, že Halovo opominutí nepovažují za nic vážného.

Thorn začal posuzovat ostatní radní. Gerdt a Keldt byli nadutí muži, zaslepení svou vlastní důležitostí. Jejich snaha pranýřovat Hala pramenila spíše z touhy ponížít ho než z opravdové žízně po mořeplaveckých informacích. Hal byl stoupající hvězdou mezi Skandijci, jeden z vůdců mladé generace skirlů a navigátorů. A bylo známo, že Hal je Erakovým oblíbencem. Oberjarl často jeho loď

vysílal na zvláštní výpravy, nejen proto, že měl Volavky rád a obdivoval jejich mladého skirla, ale také proto, že věděl, že Hal má výjimečné schopnosti jako kapitán lodi a mořeplavec. Pokud bylo třeba vykonat složitý úkol, Erak věděl, že se s jeho splněním může na Hala a jeho posádku spolehnout.

To vadilo mužům podobným Gerdtovi, kteří se cítili ohroženi Halovou rostoucí slávou. Gerda oberjarl nevybral pro zvláštní výpravu už několik let. A právě Gerdt se pustil do útočení, s posměšným tónem v hlase.

„Jak říká Keldt, *je* zvykem, že se mořeplavec podělí o nové informace. Ale asi nemůžeme čekat, že by si cizinec uvědomoval důležitost skandijských zvyků.“

Hal odstrčil židli od stolu a vstal. Tvář mu zrudla vzteky.

„Cizinec?“ ptal se. „Ty mě nazýváš cizincem?“

Pocítil ten starý, hořký vztek, který zažíval, když jako chlapec vyrůstal v Hallasholmu: bolest z odmítnutí, které pramenilo z toho, že ho považovali za cizince. Už roky se s tímhle přístupem nesetkal, ale u některých lidí zjevně ještě přežíval, těsně pod povrchem.

Gerdt věděl, že mladého muže rozčílí, když mu neodpoví přímo, proto promluvil k celé radě. „Je to cizinec. Nemůže za to. Jeho matka byla konec konců araluenská otrokyně, takže ho zřejmě nemůžeme vinit, že –“

Dál se nedostal. Thorn odstrčil Hala stranou a nahnul se nad stůl. Zavrtil svůj hák, který měl naštěstí tupý konec, do Gerdtovy košile a zvedl ho ze židle.

„Zavři klapačku,“ řekl Thorn ledovým hlasem. „Neopovažuj se mluvit takhle o Karině. Ano, byla araluenskou otrokyní, ale osvobodil ji můj nejlepší přítel, Mikkell Šermíř, jeden z našich nejlepších válečníků. Stala se oblí-

benou a ceněnou členkou naší společnosti a její věrnost patří Skandii. Vždy je připravená pomoci každému, kdo to potřebuje.

A možná jsi zapomněl, jak během temudžajské invaze zorganizovala ostatní araluenské otrokyně, aby vyráběly šípy pro lučištníky, kteří zastavili nájezdníky? A jak se sama ujala donášky šípů střelcům a vystavila se přitom temudžajským šípům?“

Prudce vytrhl svůj hák Gerdtovi z košile a postrčil ho zpět na židli. Židle i s Gerdtem popojela pár kroků po borových prknech podlahy. Gerdt otevřel ústa a chtěl něco odpovědět, ale když viděl oheň v Thornových očích, raději je zase moudře zavřel.

„Ještě ti řeknu tohle. Já osobně Karinu uznávám a mám ji rád. Pokud ji chceš dál takhle očerňovat a tvrdit, že nemá úctu k našim tradicím a hodnotám, budu požadovat zadostiučinění – tím nejtradičnějším způsobem.“

Gerdt cítil, že se na něj všichni přítomní dívají, a tvář mu zrudla rozpaky. Neexistoval způsob, jak zareagovat na Thornovu hrozbu výzvy k souboji. Byť jen s jednou rukou, Thorn byl stále jedním z nejnebezpečnějších bojovníků v Hallasholmu – a všichni to věděli.

„Nechtěl jsem se té dámy nijak dotknout,“ zamumlal nakonec.

Thorn posměšně zkroutil ústa. „To vykládej někomu jinému,“ prohlásil.

Jeden z dalších členů cechu, Seb Peckson, raději zavedl řeč na méně nebezpečné téma.

„Zůstává skutečností,“ řekl nejistě, „že se tady Hal nepodělil s cechem o informace ze své nedávné výpravy – přitom by to měl udělat.“

Hal se rozhodl, že je načase, aby mluvil sám za sebe. „Protože se není o co dělit,“ řekl. „U severního pobřeží Hibernie jsme se dostali do obrovské bouře, která nás celé týdny hnala na jihozápad. Když jsme konečně spatřili pevninu, vůbec jsem nevěděl, kde jsme. Bojovali jsme o život v bouři, neměl jsem čas ani příležitost zaznamenávat a zaměřovat polohu. Neměli jsme žádné pevné body – například ostrovy, rify nebo mělčiny. Doopravdy jsem nevěděl, kde jsme vlastně skončili.“

„Ale dopluli jste zpátky,“ namítl Holger Brayson. „Jistě sis vedl záznamy o plavbě aspoň tehdy?“

Hal pokrčil rameny. „Zpátky jsme se nechali vést převažujícími větry, a ty vály od jihozápadu. Drželi jsme si je na pravoboku a pluli jsme na boční vítr. Nevím ale, odkud jsme vypluli a jak moc jsme se odklonili od kurzu během těch týdnů, kdy jsme se plavili zpět k Hibernii. Takže úda je o plavbě zpět by neměly velkou hodnotu.“

Nastala chvíle ticha a rada zpracovávala tyto informace. To, co Hal říkal, dávalo smysl. Ale Paavo se nechtěl nechat jen tak odbýt.

„Stejně je škoda, že ses neobtěžoval vést si pořádné záznamy,“ řekl. „Udělal jsi důležitý objev – ten by jednou mohl prospět celé Skandii. Mohl ses alespoň pokusit určit, kam jsi vlastně doplul.“

„Proč?“ zeptal se Hal. „Jakou cenu by to pro Skandii mělo? Neviděli jsme, že by ta země měla naleziště vzácných kovů. Žádné zlaté ani stříbrné doly. Byla vhodná leda pro zemědělství.“

Paavo pokrčil rameny. „I zemědělská půda má cenu. Mohli tam doplout jiní a začít ji obdělávat. Mohli tam začít něco pěstovat.“

„Už tam žijí lidé, kteří ji obdělávají,“ podotkl Hal. „Asi by nechtěli, aby se tam najednou vylodila spousta Skandijců a zabrala jim jejich zemi. Jakým právem bychom to mohli udělat?“

Popravdě, Hal se nesnažil zmapovat oblast, kde ležela země Mawagansettů. Předpokládal, že lidé jako Gerdt by se jednoho dne mohli pokusit tu zem zabrat pro sebe. Jeho přátelé z kmene Mawagansettů s ním souhlasili.

„Jakým právem jsme plenili Galiku nebo Iberion?“ vybuchl Gerdt.

Hal se k němu obrátil. „Přesně. Neměli jsme žádné právo udělat něco takového. Proto už to taky neděláme.“

„Což je věčná škoda!“ vyplivl Gerdt, aniž by si uvědomil, že to říká před oberjarlem, který plenění zakázal před několika lety.

„Vydáváš se na nebezpečnou půdu, Gerdte,“ zavrčel Erak. „Radši přestaň.“ Nechal svůj pohled sklouznout po ostatních a zastavil se na Paavovi.

„Paavo,“ řekl, „zdá se mi, že Hal nemá žádné znalosti, o které by se s Cechem navigátorů mohl podělit. Jeho plavba do...nevím, jak se to tam jmenuje...byla naprosto náhodná. Vědět, jak se tam dostal, je pro nás úplně bezcenné.“

„Ano, ale fakticky, oberjarle –“

Erak zvýšil hlas a přerušil Paava. „Pokud s mým posouzením téhle záležitosti nesouhlasíš, můžeš udělat tohle: vezmi svou vlčí loď a plav se k severnímu pobřeží Hibernie. Tam čekej na matku všech bouří, která přijde od severovýchodu a odnese tě tisíc mil přes Nekonečný oceán. S trochou štěstí skončíš na stejném místě jako Hal. Nebo tě to možná sfoukne přes okraj světa.“

Odmlčel se a zlověstně se podíval na Gerdta. „Pokud se pro to rozhodneš, navrhuju ti, abys s sebou vzal Gerdta. Rád se ho zbavím.“

Gerd se rozhodl neodpovídat. Erak mu dal ještě chvíli, a pak zabubnoval prsty na stole.

„Tím je tahle záležitost uzavřená. Schůze skončila.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Budeme si muset příštích pár týdnů dávat pozor,“ podotkl Thorn, když kráčeli ulicemi Hallasholmu k oblíbené jídelně u Kariny na okraji města. Počasí bylo ještě teplé, i když už skoro nastal podzim, a malé děti si v polosvětle hrály venku na ulicích i v okolních polích. Jejich výbuchy smíchu vyvolaly úsměv i na Halově tváři. Vtom do něj vrazil malý chlapec, který se vyřítil zpoza rohu domu a málem upadl. Za ním se hnali tři jeho kamarádi.

„Dávej pozor, Gordy,“ poradil mu Hal přátelsky.

„Promiň, Hale,“ omluvil se chlapec zadýchaně a podíval se na něj očima plnými obdivu. Hal byl pro mladé v Hallasholmu vzorem – což jen zvyšovalo Gerdtovu nevraživost. Gordyho kamarádi s výskotem oběhli roh a pak ztichli, když uviděli mladého skirla a jeho legendárního přítele. Bývaly doby, kdy kluci na Thornu pokřikovali, když se opilý potácel městem. Ty doby byly ale dávno pryč. Jeho činy z posledních několika let,

kteří vykonali coby bojový velitel *Volavky*, z něj udělaly uctívanou a obdivovanou postavu – hotového lidového hrdinu. Většina chlapců doufala, že až budou starší, napodobí jeho příklad.

Thorn to věděl, a hrálo ho to u srdce. Ale občas neškodilo to těmhle klukům pořádně ukázat. Zamračil se na ně a zahrozil hákem.

„Přestaňte s tím pekelným vrískotem!“ zařval. „A nelížejte tady jako blázni!“

„Ano, Thorne,“ odpověděli chlapci sborově a o pár kroků ustoupili. Byli si celkem jistí, že svůj vztek předstírá, ale ne dost jistí, aby si ho nevšimli. Počkali, až se Hal s Thornem vzdálí aspoň na deset kroků, a pak se začali zase chichotat a šeptat si.

Hal pozdvihl obočí na svého přítele. „Kluci!“ řekl. „Pořád stejní, co?“

Thorn se na něj vážně podíval. „Teď promluvil protivný stařík. Kolik že je ti let? Šedesát? Sedmdesát? Ty si nepamatuješ doby, kdys byl jako oni?“

„Vlastně ne, nepamatuju,“ souhlasil Hal.

Thorn si posměšně odfrkl. „Ale já ano. A není to zase tak dávno.“

Hal se na něj usmál. „Vraťme se k tomu, o čem jsme mluvili. Co myslíš, že Gerdt nejspíš udělá?“

Thorn si prsty levé ruky prohrábl zacuchanou, neupravenou čupřinu vlasů. To většinou vynahradilo česání.

„Nejspíš nic, pokud se do něčeho nenamočíme,“ řekl. „Ale nepatří mezi ty, kteří by dobře snášeli prohru. Bude hledat každý důvod, aby si na nás mohl došlápnout – lépe řečeno, na tebe. Musíme si dát pozor, abychom mu ho nedali.“

Hal našpulil rty. Pak jeho pozornost upoutaly dvě známé postavy na druhé straně tržiště.

„Tamhle jsou Ulf a Wulf,“ řekl a zrychlil krok. „Zjistíme, jak si vedli v stínovém souboji.“

Thorn se pousmál. „Vsadím se, že nerozhodně.“

Hal pronikavě zapískal a dvojčata se zastavila, otočila a hledala původce zvuku. Uviděla dva druhy z posádky, kteří k nim spěchali přes tržiště, a zamávala jim na pozdrav.

„Tak jak dopadl souboj?“ zeptal se Thorn, když došli na doslech.

„Nerozhodně,“ řekl jim Ulf, a dodal, „vyhrával jsem, ale pak ho ukončili.“

„Jak jsi mohl vyhrávat, když to bylo nerozhodně?“ zeptal se jeho bratr pohrdavě.

Ulf se zatvářil povýšeně. „Nemůžu čekat, že bys rozuměl jemným nuancím stínového souboje,“ řekl. „Ale rozhodně jsem vyhrával.“

Hal si pomyslel, že by bylo nejlepší tuhle debatu včas utnout. Jakmile se do toho Ulf a Wulf pustili, dokázali se hádat celé hodiny i o těch nejhlupejších nesmyslech.

„Bude další zápas?“ zeptal se.

Wulf zavrtěl hlavou. „Přišli s jiným způsobem, jak rozhodnout o vítězi.“ Dramaticky se odmlčel a dodal: „Berg-blad-trasa.“

Hal s Thornem se rozesmáli, což Wulfovi jeho zamýšlený dramatický efekt dost pokazilo.

„Berg-blad-trasa!“ vyrazil ze sebe Thorn. „Takže o vyzyvateli Maktiga rozhodne dětská hra?“

Ulf se vypjal a velmi důstojně odpověděl: „Berg-blad-trasa je prastarý rituál našeho lidu.“

„Je to součást naší kultury,“ dodal Wulf se stejnou důstojností.

„Je to dětská hra,“ zopakoval Thorn. „To porotci opravdu chtějí, abyste hráli berg-blad-trasa a rozhodli tak o vítězi kvalifikace?“

„Ano, chtějí. Myslím, že je to výborný nápad,“ řekl Wulf. „Nikdy jsem v ní neprohrál.“

„Ani já ne,“ dodal rychle Ulf.

Thorn s Halem na sebe nevěřičně pohlédli.

„Musím přiznat, že se nemůžu dočkat, až to uvidím,“ řekl Hal, jemuž se po tváři rozléval úsměv. „Kdy a kde se tahle pamětihodná událost odehraje?“

„Zítرا odpoledne na překážkové dráze,“ řekl Ulf. Pak s trochu provinilým výrazem dodal: „Ale neměli jsme to nikomu říkat.“

„Docela chápu proč,“ řekl Hal, jehož úsměv byl čím dál větší.

„Nemáte v plánu jít se dívat, že ne?“ ptal se Wulf úzkostlivě. Thorn s Halem se na sebe opět pobaveně podívali.

„Za nic na světě bych si to nenechal ujít,“ odpověděl Thorn.

„Ale my jsme to nikomu neměli říkat,“ postěžoval si Wulf. Jenže obě dvojčata si na rozkaz mlčení od nejstaršího porotce vzpomněla trochu pozdě.

Hal nasadil odpovídající starostlivý výraz. „Aha, chápu,“ řekl. „No, v tom případě... máte smůlu!“

Starostlivý výraz zmizel a opět se objevil úsměv. Ulf a Wulf vypadali zdrceně.

„Mohli bychom mít malér,“ špitl Ulf.

Thorn se k němu naklonil a tajnůstkářským tónem řekl: „Neboj. Pokud by porotci chtěli být oškliví, začneme

jim vyhrožovat tím, že se celé město dozví, jak chtěli o vyzyvateli Maktiga rozhodnout ve hře berg-blad-trasa. To by je mělo zchladit.“

Dvojčata musela uznat, že to je pravda. Porotci by byli pro smích, kdyby se to rozneslo mezi lidi.

„Dobře,“ souhlasil Wulf. „Ale nikomu to neříkejte.“ Najednou ho vyděsila hrozná představa, že se na místě konání objeví celé bratrstvo Volavky. Podíval se na svého bratra a z jeho výrazu poznal, že myslí na totéž.

„Nikdo se to nedozví,“ odpověděl Hal vesele. „Ani živáček.“

Následující den bylo pochmurno a zataženo, což přesně odpovídalo Ulfově i Wulfově náladě, když čekali u kladiny na překážkové dráze. Kladina byla vlastně břevno usazené napevno deset stop nad zemí a překlenuvala hlubokou jámu plnou řídkého, lepkavého bahna. Alespoň v období výcviku bratrstev tomu tak bylo. Dráha se nyní několik měsíců nepoužívala a bahno v jámě mezitím vyschlo. Bylo teď ztvrdlé a rozpraskané.

Ulf zíral na bahno a vzpomínal na dny hodnocení bratrstev. Z té kladiny několikrát spadl, stejně jako jeho bratr.

„Ještěže nás dnes nečeká tohle,“ řekl.

Wulf nad tím chvíli přemýšlel. „Možná by to bylo lepší,“ odpověděl. Ohlédl se, protože uslyšel blížící se kroky. Dráha se nacházela na kopci nad městem. Pod vrcholem kopce se teď objevily tři postavy, v nichž rozpoznal porotce – Pera, Ludu a Wotena.

Úlevně si povzdechl. „Po Halovi a Thornovi ani památky.“

„Třeba nepřijdou,“ řekl Ulf s nadějí.

„Třeba,“ zopakoval Wulf, s mnohem menší nadějí.

Porotci k nim spěchali po travnaté dráze. Ulf si všiml, že se nenápadně ohlížejí a přesvědčují se, že tu není nikdo, kdo by sledoval jejich počínání. Uvědomil si, že Thorn měl pravdu. Kdyby se roznesla zpráva o této dost neobvyklé metodě výběru, byli by porotci předmětem nelítostného posměchu.

Když přišli blíž, nejstarší porotce Per se naposledy rozhlédl a přesvědčil se, že jsou tu sami. Pak krátce zamnul rukama.

„Dobře. Jste tu včas. Tak ať už je to za námi, co? Všichni připraveni?“

Per to zjevně chtěl mít z krku co nejdříve. Ale Luda se zdráhal.

„Neměli bychom nejprve probrat pravidla?“

„Pravidla?“ zeptal se Per docela příkře. „Jaká pravidla? Všichni znají pravidla berg-blad-trasa! Zvolíš berg, blad nebo trasa. To je všechno.“

„Ale kolik bude kol? Kdo bude hlídat body? Budou stát zády k sobě a otočí se, až když si zvolí jednu z možností? Budu počítat body Ulfovi, nebo Wulfovi? A jak poznám, který je který? Barevné šátky nechali doma, jak vidím.“

„Žádné počítání bodů nebude,“ odsekl Per vztekle. „První kdo vyhraje kolo, vyhrává celkově a hotovo. Stát budou čelem k sobě s rukama za zády. Napočítám do tří a pak ukážou ruce. Ludo, ty oznámíš volbu...“ Chtěl říct jméno jednoho z dvojčat, ale uvědomil si, že neví, který to je. Popadl Ulfa za rameno a přitáhl ho na jednu stranu, čelem k bratrovi. „Tohohle,“ pokračoval.

Ulf se na něj zazubil. „Já jsem Ulf,“ představil se ochotně.

„Gratuluju,“ procedil Per skrz sevřené zuby. Dotáhl Wotena, dalšího porotce, na místo vedle druhého dvojčete.

„Ty oznámíš volbu toho druhého. Předpokládám, že jsi Wulf,“ dodal.

Wulf se usmál. „Když to říkáte,“ odpověděl. Pokud šlo o jejich totožnost, dvojčata ráda držela ostatní trochu v nejistotě.

„Říkám,“ přikývl Per. „Takže to tak bude. Tihle dva si stoupnou čelem k sobě s rukou za zády–“

„Kterou rukou?“ zeptal se Woten.

„TO JE JEDNO!“ zařval Per. Pak se pokusil uklidnit. „Napočítám do tří a oba soutěžící okamžitě ukážou svou volbu. Vy dva zároveň oznámíte volbu svého soutěžícího, jasné?“

Všichni čtyři přikývli.

„Pokud jeden soutěžící zaváhá nebo neukáže svou volbu zároveň se svým protivníkem, bude diskvalifikován. Jasné?“ Poslední slovo adresoval Ludovi, který pokrčil rameny.

„Dobře. Jen jsem řekl, že musíme probrat pravidla.“

„Ano, probrali jsme je. Jsou tedy všichni připraveni?“

„Připraven,“ řekl Ulf.

„Připraven,“ řekl Wulf.

„Připraven,“ řekl Luda.

„Počkat,“ ozval se Woten a Per si zoufale povzdychl. „Budeš počítat *raz dva tři*, nebo *tři dva jedna*?“

Per na chvíli ztratil řeč. Popravdě, o tomhle vůbec nepřemýšlel. Okamžitě se však rozhodl. „Budu počítat *raz dva tři*,“ oznámil a Woten moudře přikývl.

„A teď...jsme připraveni?“

„Připraven!“ řekl Luda.

„Připraven!“ řekl Woten.

„Připraven!“ řekli Ulf a Wulf najednou, tváří k sobě, s rukama za zády a napůl přikrčeni v očekávání.

Per se nadechl, aby začal odpočítávat, když ho náhle přerušil veselý hlas.

„Zdravím vás! Copak se tu děje?“

KAPITOLA PÁTÁ

Napětí z nich vyprchalo jako vzduch z propíchnutého měchýře. Všichni se otočili za hlasem.

Na kopci se zjevily tři postavy, zřetelně vykreslené proti zapadajícímu slunci. Per zašilhal do jeho záře a poznal Thorna, Hala a Stiga, kteří se k nim blížili. Zle se podíval na dvojčata.

„Museli jste jim to říkat?“ zeptal se hořce.

„Neřekli jsme jim to,“ začal Ulf, ale své prohlášení upravil. „Teda, *nechtěli* jsme jim to říct...“

„Nějak jsme se podřekli,“ přiznal Wulf.

„Řekli jsme jen, že budeme tady nahoře na překážkové dráze,“ pokračoval Ulf chabě.

Kdyby Per dokázal zabíjet pohledem, byli by oba bratři na místě mrtví. Otevřel ústa, aby promluvil, ale pak si uvědomil, že ti tři narušitelé už jsou na doslech.

„Co tady děláte?“ zeptal se jich chladně.

Hal se na něj nevinně usmál. „Vyšli jsme si na vzduch a uviděli jsme vás tady,“ řekl. Byla to zjevně lež, protože

nově příchozí nemohli nikoho vidět, dokud nevystoupili na kopec. Proto si Per to místo vybral.

„Chcete rozřešit nerozhodný stav mezi Ulfem a Wulfem?“ řekl Thorn také s úsměvem.

„Správně.“ Perův hlas byl tvrdý a nepříjemný.

„Smíme tu zůstat a dívat se?“ zeptal se Stig. „Nakonec, je docela pravděpodobné, že se utkám s jedním z nich, s vítězem.“

Woten se rozhodl, že by Per potřeboval pomoc. „Je to vlastně neveřejné,“ řekl.

Stig se na něj překvapeně podíval. „Neveřejné? Myslel jsem, že soutěžím o titul Maktiga mohou přihlížet všichni.“

Woten se nejistě ošil. „No, to jistě, ale zrovna téhle ne.“

„Protože se jedná o kvalifikaci,“ vložil se do toho Luda.

Hal se k němu otočil, stále se širokým a nevinným úsměvem na tváři. „Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se.

Luda neurčitě rozhodil rukama. „Ten, kdo prohraje, by se mohl stydět,“ bylo to nejlepší, co ho napadlo.

Thorn se zasmál. „Ale, jsem si jistý, že to není ten problém.“

Hal se rozhlédl po překážkové dráze. „Která překážka tedy rozhodne o vítězi?“ zajímal se. „Kladina?“ Zadíval se na vyschlé a popraskané bahno pod ní. „Do toho bych tedy spadnout nechtěl. To je o zlomenou nohu. Nebo jste snad uvažovali o laně?“

Ukázal na další překážku v podobě vodního příkopu, nad kterým viselo tlusté lano. Cvičící museli skočit na lano a zhoupnout se přes vodu na protější břeh. Stejně jako kladina ani lano se už dlouho nepoužívalo a voda v příkopě byla zelená a nevábně páchla.

S úsměvem čekal na odpověď.

Nakonec Per odpověděl. „Ne, ani jedno.“

„Tak je to určitě běh s balvanem,“ navrhl Stig a ukázal na krátký, strmý travnatý svah. Cvičící na něj museli vynést těžký balvan. Byla to nová překážka na této dráze. Ani jeden člen bratrstva Volavek ji při svých zkouškách zdolávat nemusel.

Per opět zavrtěl hlavou.

„Co to tedy je?“ naléhal Thorn.

Per na něj zlostně hleděl. Bylo mu naprosto jasné, že tihle tři šklebící se šašci dobře vědí, v čem se dnes bude soutěžit. Rozhodl se, že bude nejlepší to přiznat.

„Je to berg-blad-trasa,“ řekl potichu.

Thorn předstíral, že se přeslechl. Přiložil si hák k uchu, jako kdyby neslyšel. „Ještě jednou?“

Per se zhluboka nadechl. „Berg-blad-trasa,“ zopakoval pevně. Krátkou, ale hrozivou chvílí si pak myslel, že to ti tři nevěděli a že všechno prozradil. Pak ale viděl, jak přemáhají smích.

„Berg-blad-trasa?“ opáčil Thorn. „Budete v soutěži o vyzyvatele Maktiga používat dětskou hru?“

„Ano. Budeme,“ odpověděl zarputile Per a čekal nevyhnutelný spor. Místo toho ale Thorn několikrát pokýval hlavou a posadil se na nedalekou kládu.

„Proti tomu nic nemám,“ řekl. „Pusťte se do toho.“

„Máte v plánu zůstat tady a dívat se?“ zeptal se Per.

Thorn kývl a Hal se Stigem se posadili vedle něj.

„Za nic na světě bych si to nenechal utéct.“ Mrkl na Ulf a Wulfa, kteří vypadali, že by se nejraději propadli někam hodně hluboko pod zem.

Per si uvědomil, že se těch tří diváků prostě nezbaví a rozhodl se ze špatné situace vyjít co nejlépe. Otočil se

zpět k ostatním porotcům a k dvojčatům a napjatým hlasem řekl, „Tak. Pravidla už znáte –“

„Jaká jsou pravidla?“ zeptal se Stig.

Hal se na něj podíval s předstíranou zlostí. „Ale no tak, Stigu! Všichni znají pravidla berg-blad-trasa. Vybereš si buď berg, blad nebo trasa.“

„Ale co když jsou v soutěži o Maktiga jiná pravidla?“ namítl Stig. „A jestli ano, tak jaká?“

„Nepotřebuješ je znát!“ zakřičel na něj Per. „My je známe. Ulf s Wulfem také. My jediní je potřebujeme znát. Takže, mohli bychom pokračovat?“

Stig omluvně zvedl ruce. „Prosím! Nenechte se už dál zdržovat.“

„Děkuju,“ řekl Per hlasem, v němž silně zazníval sarkasmus. Pak se otočil k ostatním a zopakoval: „Všichni znáte pravidla, připravte se...“

Ulf s Wulfem se opět nakrčili, každý s pravou rukou za zády. Woten a Luda se zamračili soustředěním. Per se nadechl, aby zahájil souboj.

„Je to vážně vzrušující,“ řekl Hal svým dvěma společníkům.

Per se na něj otočil. „SKLAPNEŠ UŽ!?“ zaječel.

Hal si na kládě trochu poposedl. „Nevššímejte si mě prosím. Pusťte se do své malé hry.“

Per sevřel rty a rozhodl se, že na tuhle návnadu už neskóčí. Otočil se zpět k soutěžícím. „Připraveni?“ zvolal. Ostatní čtyři kývli. Pak, protože ho všechno to vyrušování vyvedlo z míry, odpočítal: „Tři, ...dva, ...jedna!“

Nikdo se ani nehnul. Ulf, Wulf, Woten a Luda stáli jako přimrzlí. Luda se nakonec otočil na Pera.

„Řekls, že budeš počítat *raz dva tři*,“ řekl mu omluvně.

Per potichu zaklel. Slyšel, jak se tři přihlízející za ním pochechtávají. Prudce se otočil, zpražil je pohledem a oni rychle zvážněli. Skutečnost, že se tak moc snažili nesmát, byla snad ještě horší, než kdyby se řehtali nahlas. Otočil se opět k soutěžícím, kteří byli pořád připraveni a napětí bylo patrné v každé křivce jejich těl.

„Tak dobře,“ řekl ztěžka. „Jdeme na to: Raz...dva...tři!“

Ulf s Wulfem rychle napřáhli pravačky před sebe. Oba měli čtyři prsty natažené, což značilo papír.

„Trasa!“ zvolali Woten a Luda současně.

„To se dalo čekat,“ poznamenal Stig.

„Sklapni,“ zavrčel Per a ani se neohlédl. Dělal si plané naděje, že to vše rozhodnou hned při prvním kole. Teď viděl, že kola budou nejmiň dvě.

„Připraveni?“ zeptal se.

Ulf s Wulfem, kteří na sebe upřeně zírali, kývli.

Oba porotci naráz odpověděli: „Připraveni!“

„Takže jdeme na to. Raz, dva, tři!“ Tentokrát se dvojčata vytasila se sevřenými pěstmi, které značily kámen.

„Berg!“ zvolali Woten a Luda současně.

Per se podíval na slunce, které se sklánělo k západu. Odhadoval, že jim zbývá tak půlhodina světla na to, aby to tu zvládli. Doufal, že to bude stačit. Ale začínal mít strach, že to stačit nebude.

„Znovu,“ zachraptěl. „Raz, dva, tři!“

„Berg!“ zvolali porotci, když oba soutěžící opět ukázali symbol kamene. Dvojčata se na sebe mračila.

„Přestaň mě napodobovat,“ řekl Ulf.

Wulfa takové nařčení urazilo. „Nenapodobuju tě. To ty napodobuješ mě!“

„Ticho!“ okřikl je Per. „Znova. Raz, dva, tři!“

Obě ruce vystřelily dopředu. Oba porotci naráz vykřik-
li „blad!“

Tentokrát Ulf s Wulfem drželi ukazováček a prostřed-
ník natažené do tvaru V, což značilo nůžky.

„Přestávka,“ vyhlásil Per. Kývl na Wulfa, aby šel blíž.
„Myslel jsem, že jsi v téhle hře nikdy neprohrál.“

Wulf se na něj usmál. „Ne. To říkal můj bratr. A já
s ním souhlasil.“

„Tak co to tady vyvádíš?“

„No, ani jeden z nás nikdy neprohrál. Ale když hraje-
me spolu, nikdy nevyhrajeme. Vždycky to skončí neroz-
hodně.“

„Vždycky?“ zeptal se Per a v hlavě se mu vynořila hroz-
ná představa.

Wulf to chvílku zvažoval a pak vesele přikývl. „Přesně
tak,“ odpověděl.

Per tiše zasténal. Vyčítal si, že ho to nenapadlo. Poslal
Wulfa zpět na místo.

„Dáme tomu ještě půl hodiny,“ oznámil. „Pokud to
bude pořád nerozhodně, pro dnešek to odložíme.“

Tak pokračovali dál. Po půl hodině byli všichni tři po-
rotci ochraptělí od oznamování výsledků a dvojčata v kaž-
dém kole zvolila to samé. Konečně to Per zastavil.

„A dost!“ řekl. „Musíme najít jiný způsob, jak mezi vá-
mi dvěma rozhodnout.“

„A jaký?“ zeptal se Ulf.

Per se na něj zadíval. „Asi budete tahat stébla,“ řekl.

Dvojčata kývla.

„To zní fér,“ řekl Wulf.

„Nic moc vzrušujícího, ale je to fér,“ souhlasil Ulf.

„Odložíme to o dva dny pro případ, že by mě napadlo něco lepšího,“ řekl Per. „Dám vám vědět, kdy a kde se sejdem.“

Tři diváci se zvedli. Celé to divadlo si nesmírně užili. Bylo docela povznášející vidět, jak Ulfovy a Wulfovy vyloženiny rozčilují pro změnu někoho jiného. Tři porotci beze slova odkráčeli pryč a snažili se nějak obnovit svou důstojnost.

„Thorn s Halem jdou na večeri ke mně,“ řekl Stig. „Chcete se k nám přidat?“

„Jeho máma peče kořeněný masový koláč,“ řekl Hal. Bylo to jediné jídlo, které Stigova matka uměla připravit ještě lépe než Halova. Sbíhaly se mu sliny, jen na ně pomyslel.

Wulf zamítavě zavrtěl hlavou. „Radši ne,“ řekl. „Měli bychom si před další soutěží odpočinout.“

„Budete jen tahat stébla,“ podotkl Stig. Wulf kývl.

„Já vím. Ale Per by je mohl držet opravdu pevně.“